63ste Jaargang No. 5069

DAGBLAD

Maandag 24 Maart 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8, Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad, tel. 38.

Egypte beroept zich op de Verenigde Landen

Opstand groeit in Paraguay

EGYPTE DOET BEROEP OP DE VERENIGDE NATIES.

Een Comité van de Arabische Liga bestaande uit de Ministers-Presidenten en de Ministers van Buitenlandse Zaken van 7 Arabische Staten, nam een besluit aan om Egypte te helpen en om de Egyptische quaestie voor de Veiligheidsraad te brengen. Dit besluit zal Zondag nog nader bekeken worden. Egypte verlangt de onmiddellijke evacuatie van alle Britse troepen terwijl men tevens een staatkundige eenheid wil vormen met de Soedan. Alle Arabische Staten, „zo verklaarde een zegsman v. de kringen der Liga", hebben ... achter Egypte geplaatst" (... 22.3).

NORRASHI PASHA. Minister President van Egypte.

BANKROOF IN PALESTINA.

Politie berichten meldden dat tien gewapende mannen in Tel Aviv een bank zijn binnengedrongen en op het drukste uur van de dag twintig duizend pond meenamen. (Jerusalem, ... 23.3).

VERTEGENWOORDIGING DER JODEN.

Heden ... Jerusalem ... verwacht wordt ... worden, hoe de Israelieten vertegenwoordiging zullen vinden bij de Verenigde Landen als het geval Palestina daar behandeld wordt. Men meent, dat men streeft in zoverre de Joodse immigratie in Palestina zal beperken in zoverre de toestand van dit land niet zou toelaten dat er meer Joden zouden kunnen worden binnengelaten. (Jerusalem, (AP) 23.3).

NUNTIUS IN CHILI.

Uit Vaticaanstad wordt gemeld dat Paus Pius XII Mgr. Mario Zanin titulair aartsbisschop van Trajanopolis in Rhodos en gewezen apostolisch delegaat in China, heeft benoemd tot Apostolische Nuntius in Chili (Vaticaanstad, (AP) 22.3).

DEMONSTRATIES IN DUSSELDORF.

Ongeveer 350 Duitsers demonstreerden in Dusseldorf tegen de opvordering van woningen ... bezettings autoriteiten. Zij droegen spandoeken met de woorden: „Wij willen onze huizen terug". Volgens de berichten verliep de demonstratie ordelijk (Berlijn, (AP) 22.3)

Sneeuwruimers in Nederland.

TEGEN ALGEMENE DIENSTPLICHT.

Uit Londen wordt gemeld dat onder de Parlementsleden oppositie bestaat tegen het wetsvoorstel der regering voor militaire dienstplicht in vredestijd. Volgens dit ontwerp zoudeny in de volgende vijf jaren een millioen man onder de wapenen moeten komen. Een andere groep van het Parlement is niet in principe tegen de wet maar is van oordeel dat de toekomstige soldaten beter als arbeidskrachten in de industrie gebruikt kunnen worden. De bedoeling der Britse regering is om hen die al deelnamen aan de oorlog naar het burgerleven te doen terugkeren. De regering zegt dat slechts algehele dienstplicht om de behoefte van Engeland zowel in het eigen land als in het buitenland kan voorzien. Het wetsontwerp dat op 12 Maart is ingediend zal waarschijnlijk behandeld worden voordat het Parlement op Paasreces gaat (Londen, (AP) 22.3).

GUATEMALA WIL HONDURAS.

In antwoord op het protest van Guatemala, weet de A.P.-correspondent Alvin Steinkop te berichten, dat personen verbonden aan het Ministerie van Koloniën in Londen dat Engeland niet genegen is iets van Brits Honduras af te staan, aan de Verenigde Staten (Londen, (AP) 22.3).

WERELDNIEUWS.

Een vertegenwoordiger van de Arabische liga vertrok uit Batavia om via Singapore naar Caïro te reizen in verband met de erkenning van de Indonesische republiek door de Arabische liga. (Aneta, 22.3).

VAN LANGENHOVE Voorzitter Veiligheidsraad.

In Engeland heeft men mond en klauwzeer geconstateerd.

Een Russisch soldaat werd gisteren door de Amerikanen in Berlijn aangeschoten toen hij weigerde op hun commando halt te houden.

Het gouvernement van China zal de communisten nog een vrede voorstel doen.

CHINA.

De „Izvestia" beschuldigt het Chinese parlement ervan, dat men de communisten partij in China heeft opgeheven. (Moskou, (AP) 22.3).

TEGENBEZOEK VAN ALEMAN.

De volgende maand zal de president van Mexico een tegenbezoek brengen aan Washington nadat eerst President Truman een bezoek heeft gebracht aan Mexico. Hij zal vergezeld zijn van verschillende ministers. (Mexico, (AP) 23.3).

SPAANSE TOESTAND.

In Parijs kwamen drie groepen van Spaanse bannelingen in Vergadering bijeen, nl. de gematigden socialisten, de communisten en nog een andere groep die ook tegen Franco is. Men herdacht de dood van een socialist Caballero.

In Madrid hadden er relletjes plaats tussen fascisten en monarchisten.

De Fascisten trokken de insignes van de monarchisten van hun kleren. Het gevolg was een vechtpartij waarbij sommigen verwondingen opliepen. (Parijs, ...).

FEIKE DE BOER.

Feike de Boer verklaarde Aneta, dat hij als commissaris generaal is afgetreden daar de verklaring van Jonkman gisteren in het parement te veel verschilt met zijn ideeën. (Aneta, 22.3).

OPSTAND IN PARAGUAY.

Niet nader bevestigde berichten melden, dat de troepen in Paraguay, die tegen de regering zijn opgestaan in een slag nabij de plaats San Pedro een overwinning hebben behaald op de regeringstroepen. Deze plaats San Pedro ligt slechts 95 mijl ten noorden van Asuncion de hoofdstad. Mensen die uit San Pedro vluchtten vertellen, dat de soldaten van de regeringstroepen na de slag over liepen naar de troepen van de opstandelingen. (Buenos Aires, (AP) 23.3).

OLIE-CONGRES.

In de maand Mei zal er te Lima in Peru een congres gehouden worden voor de arbeiders werkzaam bij de Zuidamerikaanse Olie Maatschappij. De regering van Mexico verklaarde gisteren dat men aan dit congres officieel zou deel nemen. Er zullen vertegenwoordigers zijn van de Pemex-olie maatschappij en van de Vakbond der arbeiders werkzaam bij de Mexican Oil. Een punt van het congres zal zijn hoe men de olie moet reserveren in tijden van een wereld tekort. (Mexico, (AP) 23.3).

(Zullen Aruba en Curaçao, Lago en C.P.I.M. en Eagle ook aan dit congres deelnemen? Red.)

HUIZENBOUW.

In de economische raad van de verenigde landen besprak van Kleffens het probleem van de woningnood. Hij meent dat de oplossing gezocht moet worden in de richting van het oprichten van aparte comité's voor bepaalde secties van de wereld, om zo de locale noden te kennen. Hij wilde deze comité gebasseerd zien op het klimaat en zo dus een comité oprichten voor het koude voor het warme en voor het subtropische klimaat. (Aneta, Lake Succes 24.3).

Administratieve Rechtspraak

In het bekende memorandum, dat de Katholieke Partij op Curaçao aan de Parlementaire Commissie heeft aangeboden en dat gedeeltelijk werd afgedrukt in het nummer van „De Nieuwe Tijd" van 8 Maart jl. spreekt men van Administratieve rechtspraak.

In het concept, dat men daar weergeeft en waarbij we vroeger reeds enkele critische noten hebben geplaatst, komt ook een tamelijk concreet voorstel voor de dag, voor wat betreft het instellen van een raad voor administratieve rechtspraak.

De vorige maand is er in Nederland juist een commissie geïnstalleerd, om deze materie nader te bestuderen. Men noemt het daar een uitermate gecompliceerd probleem en het is dan ook reeds de derde commissie, die voor deze materie ingesteld wordt, er is een vrees voor de macht van dit instituut!

Waarom die vrees, omdat men bang is, dat de autonomie van de publiekrechtelijke lichamen gevaar zou lopen. Het komt ons goed voor, de installatie plechtigheid zoals die verslagen werd in het blad der regering geheten „Commentaar", hier af te drukken, opdat men zich goed concretisere welke problemen er aan de administratieve rechtspraak kleven.

In tegenwoordigheid van den Ministyer van Justitie, Mr. J. H. van Maarseveen, heeft de Minister-President, Dr. L. J. M. Beel, de door beide Ministers ingestelde commissie geïnstalleerd welke de Regering zal hebben te adviseren over het vraagstuk der administratieve rechtspraak.

De Minister-president heeft daarbij een rede gehouden, waarin hij erop wees dat dit vraagstuk in de loop der jaren gegroeid is tot een uitermate gecompliceerd probleem. Twee staatscommissies reeds zijn de huidige commissie voor gegaan. In dit verband herinnerde Dr. Beel aan de zogenaamde ontwerpen-Loeff en de voorstellen van de commissie-Koolen. De beweegredenen, welke de Regering van indiening van voorstellen in wezen weerhielden bracht Minister Gerbrandy in 1940 bij de behandeling der justitiebegroting naar voren. De Minister wenste de bestaande ontwikkeling te aanvaarden, allerminst omdat hij haar voor de volmaakte oplossing hield, maar omdat zij was ingezet, sinds geruime tijd voortgezet en was ingeburgerd. Voornemens tot invoering van administratieve Rechtspraak koesterde de Minister om deze redenen niet.

Inmiddels — aldus de Minister-president — is na de bevrijding de roep om administratieve rechtspraak weer levendig geworden. Door velen beschouwd als noodzakelijk sequeel van de rechtsstaat, is, nu aller streven is gericht op het volledig herstel daarvan, de aandrang tot het invoeren van administratieve rechtspraak op breder terrein opnieuw sterker geworden. Ook thans doet de vrees voor macht der „administratie" weer opgeld.

Hier komt bij, dat bepaaldelijk de voortschrijdende sociaal-economische ordening van overheidswege een enorme aanwas van administratiefrechtelijke bepalingen heeft medegebracht en heeft geleid tot het toekennen van grote bevoegdheden aan de administratie. De Regering heeft dan ook gemeend het vraagstuk van de administratieve rechtspraak opnieuw aan de orde te moeten stellen. „De bedoeling is — zo vervolgde Dr. Beel — dat de commissie allereerst de stand van het vraagstuk opneemt en daarbij bepaaldelijk overweegt of en in hoeverre behoefte bestaat aan verhoogde rechtsbescherming als in de taak-omschrijving vermeld. Met opzet hebben mijn ambtgenoot en ik gemeend u de handen niet te moeten binden in die zin, dat u er bij het aanvangen van uw arbeid van zoudt dienen uit te gaan, dat deze behoefte inderdaad op alle terreinen, waar de Overheid ingrijpt, aanwezig is.

Overigens hebben wij gemeend in de taakomschrijving te moeten preciseren, dat het niet alleen gaat om verhoogde rechtsbescherming van den burger, doch dat mede de inmenging van hoger gezag in de autonomie sfeer der publiekrechtelijke lichamen, zomede de behandeling van geschillen tussen overheidslichamen en organen onderling in de beschouwingen dienen betrokken te worden. Het is u allen bekend, dat de Regering het beginsel der decentralisatie in haar vaandel heeft opgenomen. Met ernst streeft zij naar het herstel van de zelfstandigheid van de lagere publiekrechtelijke lichamen en naar het overlaten aan die lichamen van die taken, die zonder bezwaar door hen kunnen worden verricht. Doch donner et retenir ne vaut. Het hoger gezag tone ten deze het nodige vertrouwen en beperkte haar ingrijpen tot de volstrekt noodzakelijke gevallen. Ook dit deel van uw taak beveel ik in uw warme belangstelling aan.

Zou uw commissie een nadere regeling van de administratieve rechtspraak nodig oordelen, dan zal zij zich tevens in het bijzonder diennen te beraden omtrent de vraag, in hoeverre deze zich mede zal dienen uit te strekken tot de geschillen tussen overheidslichamen en organen onderling waartoe artikel 72 van de Grondwet reeds een vingerwijziging bevat. En om tenslotte te voorkomen, dat voorstellen worden gedaan, waarvan de geldelijke consequenties niet voldoende zijn overwogen, heeft de Regering er prijs op gesteld de commissie te verzoeken in haar eventuele voorstellen mede de desbetreffende onderdelen te betrekken".

Na deze installatierede heeft de voorzitter der commissie, Mr. S. J. L. de Monchy, oud-burgemeester van 's-Gravenhage, een rede uitgesproken, waarin hij eraan herinnerde, dat reeds zestig jaar geleden de Grondwet mede met het oog op dit toen, met name door Buijs, aan de orde gestelde vraagstuk, werd herzien.

Als tweede verklaring, waarom de van alle zijden belichte vraag tot heden haar oplossing nog immer niet verkregen heeft, noemde Mr. de Monchy de grote moeilijkheid van het vraagstuk welke zo sprekend tot uiting komt in de grote verscheidenheid der oplossingen, welke in de genoemde voorstellen aan de verschillende hoofdvragen die beantwoord moesten worden, gegeven zijn.

Hij wees er vorts op, dat de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie ons recht heeft verrijkt met een aantal met overheidsgezag beklede openbare lichamen, welker samenstelling, werkwijze en onderlinge verhouding tal van vragen doen rijzen, die voor de oudere lichamen — provincies, gemeenten, waterschappen — reeds lang haar beantwoording in wetgeving en jurisprudentie hebben gevonden, maar waarvan

Conferentie van Moskou:

Na twee waken weinig bereikt

DE CONFERENTIE VAN MOSKOU.

De Sovjet-afgevaardigde Gusev belette practisch alle pogingen om voort te maken met de behandeling van het vredesverdrag met Oostenrijk tijdens de bijeenkomst van afgevaardigden van de Ministers van Buitenlandse Zaken te Moskou. Men vermoedt dat hij dit deed omdat de Sovjets een nieuwe behandeling van het Oostenrijkse vraagstuk zouden willen. Behalve een aantal kleine wijzigingen in de terminologie, weigerde Gusev enig commentaar te geven op verschillende militaire clausules, waarover tussen de Verenigde Staten en Groot Britannië enerzijds en Frankrijk en Rusland anderzijds verschil van mening bestaat. Een van deze clausules is bijvoorbeeld de voorgestelde beperking van de Oostenrijkse industrie en de door dit land te bezitten voorraad van grondstoffen.

Gusevs houding is aanleiding geweest voor de in diplomatieke kringen geuite mening, dat de Russen of het Oostenrijkse verdrag geheel willen herzien, of dat zij hun punten bewaren om die op te dringen bij de laatste ronde vóór de vaststelling van de definitieve text (Moskou, (AP) 22.3).

NIEUWS UIT MOSKOU.

Molotov stelde voor om de constitutie van de Weimar republiek als basis te nemen voor de nieuw te scheppen regering van Duitsland. Hierop kwam onmiddellijk verzet zowel van de zijde van Bevin als van Bidault. Bevin merkte op, dat de geest van Weimar bij het Franse volk zeker niet in de smaak valt. Marshall zette zijn punten van Vrijdag nader uiteen. Hij wil ongeveer acht tot tien kleine staten opbouwen aan het hoofd waarvan een voorlopige regering zal staan, samengesteld uit afgevaardigden van die verschillende staten met daarnaast een Geallieerde controleraad. Molotov en Marshall willen beiden zo spoedig mogelijk een nieuwe voorlopige regering ingesteld. Beider plannen lopen echter ver uiteen. Marshall wil een statenbond. Molotov stelt de Weimar republiek voor — een federatie nota bene —, terwijl hij zelf toch tegen het federatie-plan van de Westerse mogendheden opkwam, omdat dit volgens heur opzettelijk de ontleding van Duitsland zou beogen.

De twaalfde zitting was om half zeven afgelopen, en heeft dus drie en een half uur geduurd.

LUNCH IN MOSKOU.

Berichten uit Moskou van Zaterdag melden dat Bevin en Marshall samen geluncht hebben. Dit was de eerste keer dat zij gelegenheid hadden om een lang persoonlijk onderhoud te voeren (Moskou, (AP) 22.3).

VETO?

Voor de eerste maal na 6 maanden gaat het erop lijken dat de Russen weer eens gebruik zullen maken van hun Veto-recht. Het gaat over de quaestie tussen Engeland en Albanië die aan de veiligheidsraad is voorgelegd. De quaestie loopt meer bepaald over het feit of de resolutie kan aangenomen worden waarbij men ervan uitgaat, dat Albanië een mijnenveld heeft gelegd in het kanaal van het eiland Corfu. (Lake Success 23.3).

ROND MOSKOU.

Uit diplomatieke bronnen meldt men, dat de strijd over Duitsland in een nieuwe phase is gekomen nu het blijkt dat ook ten aanzien van de nieuwe vorm van regering, Rusland tegenover Engeland en Amerika staat. Ieder schijnt te geloven, dat het systeem dat hij voorstelt het beste is. Men studeert verder over de plannen. Marshall was gisteren op een souper aanwezig tesamen met Molotov.

Het souper werd aangeboden door den Ambassadeur der Verenigde Staten de heer Walter Bedell Smith. Ten aanzien van het plan van Rusland is men niet erg sympathiek, daar men meent dat dit plan aan de Russen de kans zal geven om hun communistische candidaten de macht in handen te geven. (Moskou, (AP) 23.3).

het nieuws van vandaag

Voordat men in San Francisco bijeenkwam, om dat nieuwe instituut te maken, dat we Verenigde Landen heten, kwamen de vertegenwoordigers van de Zuid Amerikaanse landen samen in Mexico. Dat was eigenlijk een beetje een onderonsje vóóraf. Het ging lijken op een bond in een bond. Er werd overgeschreven en er was critiek:

Er bestaat echter nog een andere bond in onze nieuwe volkerenbond, een bond die sterk aaneénzit, en die zeer machtig blijkt, het is een bond die zich baseert niet slechts op verwantschap in taal, of die opkwam, omdat men in een werelddeel woont, neen, het is een bond, die een bepaalde levensbeschouwing aanhangt, nl. de Mohammedaanse levensbeschouwing. Zeven landen zijn lid van die bond in de bond. We kennen de statuten van de U.N.O. té slecht, om te weten in hoeverre men nog lid mag zijn van andere bonden.

Frankrijk vond het samen met Engeland en wel voor 50 jaar. Nederland probeert het met België en Luxemburg, terwijl er ook wel eens naar de Scandinavische landen gekeken wordt. Allemaal nevenbonden.

Deze bond van de Arabieren is wel zo sterk, dat Egypte nu eisen gaat stellen. Alle Engelse troepen moeten er uit, en men wil een politieke éénheid met de Soedan. De bond is machtig, en wil ook de Indonesische republiek gaan erkennen: de bond heeft veel te vertellen in de quaestie van Palestina en tenslotte Amerika moet de bond der Arabieren wel heel lief aankijken in verband met zijn pijp voor de olie uit het steenachtige Arabië, dat veel olie verborgen schijnt te houden.

In Moskou kwam men tot de derde week. U herinnert zich die uitspraak: „Als het goed gaat, dan kunnen we klaar komen in zes weken, zo niet, dan kan het maanden duren"? Na twee weken is men niet erg ver gekomen, ja wat erger is, er was een stille hoop, dat Rusland, voor zover het de vorm van de nieuwe regering van Duitsland het wel eens zou zijn met de Westerlingen, doch ook op dat punt lopen de punten uiteen.

Wie zal de heren bijeen brengen? Er is geen macht boven hen, misschien dat Frankrijk een uitzonderlinge politiek kan innemen doch wie weet dat eigenlijk wie van de vier heren de meest invloedrijke is, wie van hen de meest overtuigende redevoeringen kan houden?

De quaestie van de „Martin Behrman", een Noordamerikaanse boot, die in Cheribon ging laden, doch door de Nederlanders gedwongen werd in Batavia weer te lossen. We publiceren niet alle telegrammen over deze quaestie, als men de Nederlandse kranten van de vorige week er op naleest, krijgt men de indruk, lat geheel deze quaestie door de Noordamerikanen is uitgelokt. „De Martin Behrman" is een proefkonijn", schrijft men. De Noordamerikanen willen zien of we reeds toelaten, dat ze handel drijven met de Indonesische republiek. Indien men Linggadjati tekent, is deze quaestie natuurlijk meteen opgelost.

In Paraguay, waar er nog steeds gevochten wordt, loopt het verkeerd af voor de regering.

Auriol speelt viool nu crisis voorbij is.

op dit gebied de bestudering eigenlijk nog vrijwel moet beginnen.

Wat dit laatste punt betreft herinnerde Mr. de Monchy eraan, dat de Minister van Economische Zaken nog slechts enkele weken geleden een commissie heeft geïnstalleerd, wier taak het zal zijn een voorontwerp van wet op de publiekrechtelijke organisatie van het bedrijfsleven uit te werken. Het kwam hem voor, dat zich thans de gelegenheid voordoet om bij de uitwerking van dit nieuwe instituut reeds van de aanvang het oog gericht te houden op de rechtsbescherming der individuen tegenover deze bedrijfsorganen, zo ook van deze organen onderling, opdat materieel en formeel recht hier in harmonische samenhang mogen opgroeien.

Hoe de Katholieke Partij zich de realisering van administratieve rechtspraak op Curaçao gedacht heeft, kan men nalezen in het memorandum, er wordt daarin niet gesproken over de vrees, die we wel bij de Minister zagen! Waarom toch gaan onze intellectuelen op Curaçao niet over tot meer studie over de problemen, op Curaçao? Zou hier de mogelijkheid niet bestaan, dat een dergelijke raad voor administratieve rechtsmacht waar de partij de raad van bestuur mee zou willen belasten, waarvoor deze raad echter helemaal niet is ingesteld, en wat haar taak ook helemaal niet kan zijn, ook op Curaçao een gevreesd instituut zou kunnen worden?

Men studere en geve zijn opinie.

We laten ten overvloede hier nogmaals de text uit het memorandum volgen waar het spreekt over administratieve rechtspraak.

„De R.K. Partij wil tenslotte nog naar voren brengen, dat zij invoering van administratieve rechtspraak urgent acht. Tot dusver bestaat slechts een afzonderlijke administratieve rechter in belastingzaken in enkele gevallen is beroep op den gewone rechter mogelijk (kiesrecht).

De R.K. Partij zou de Raad van Bestuur, die ingevolge de vigerende staatsregeling volgens regels bij landsverordening te stellen, rechtsmacht kan erlangen in geschillen van Bestuur willen vervangen door een Raad van Beroep, bestaande uit den President van het Hof van Justitie als voorzitter en twee deskundigen op het terrein van het Bestuursrecht.

Als eerste onderwerpen waarover de administratieve rechtspraak zich dient uit te strekken zou de R.K. Partij willen noemen:

1. Het ambtenaren recht;
2. De sociale wetgeving;
3. De financiële gelijkstelling tussen het openbaar en het biezonder onderwijs;
4. De toelating en vestiging in Curaçao.

Aan de Raad zou de bevoegdheid moeten worden verleend in beroep bestuurs-beslissingen van hogere en lagere organen te vernietigen wegens strijd met het geldend recht en op grond van detournement de pouvoir. De raad dient voort bevoegd te zijn op klachten van belanghebbenden zelfstandig een beslissing te nemen, indien de daarvoor aangewezen organen weigeren te beslissen of verzuimen een beslissing te nemen".

CURAÇAO

AMERIKAANSE DANK.

De Amerikaanse Consul Generaal alhier heeft aan Zijne Excellentie den Gouverneur de dank overgebracht van de Amerikaanse regering met de wijze waarop de gevallen Amerikaanse strijders van hier naar hun geboorteland zijn overgebracht.

Ook Generaal W.M.W.M. Bassell heeft nogmaals schriftelijk zijn biezondere dank betuigd voor de eer aan de Amerikaanse strijdkrachten bewezen, terwijl het Amerikaanse Departement van Oorlog via de Nederlandse Ambassade in Washington eveneens haar biezondere dank betuigde.

PERSBERICHT.

Zijne Excellentie de Gouverneur van Curaçao is vanochtend vergezeld door den Algemeen Militair Commandant en den Kapitein-Adjudant E. van de Laarschot, aan boord gegaan van H. M's Johan Maurits tot het afleggen van een afscheidsbezoek.

Zijne Excellentie bracht ook een bezoek aan boord van H. Ms van Speijk en heeft aldaar de officieren, onder-officieren en manschappen toegesproken.

BEZOEK.

Zaterdagavond om acht uur zijn drie kleine Argentijnse oorlogsschepen de haven van Curaçao binnengelopen. Het waren twee marine tankers en een marine sleepboot tw. resp. de Junta Ciquena, de Junta Rassa en de Charrua.

De schepen zijn op gebruikelijke wijze ontvangen en hedenmorgen hebben de commandanten hun opwachting gemaakt bij Overste Suermondt en Overste van Dun, resp. Oudst Aanwezend zee-officier en Commandant Landmacht Curaçao. Tegen 11.15 uur heeft de gouverneur de commandanten in audiëntie ontvangen.

Vannacht om 3 uur zijn de schepen weer vertrokken.

RECOLLECTIE.

Men schrijft ons:

25 Jongelieden van de St. Thomaskring brachten gisteren, Passie Zondag, de dag in afzondering door onder leiding van de Zeer Eerw. Pater van Moorsel O.P. Na de H. Mis op Barber opgedragen door Pastoor van Kasteren, werd de rest van de dag doorgebracht met bidden geestelijke lezing meditaties en conferenties. De stemming was zeer goed. Het in zich zelve treden en in de stilte luisteren naar de stem van God, is voor den mens die in het dagelijkse leven zelden de gelegenheid daartoe vindt van groot belang en een niet te onderschatten rust en vergaring van nieuwe krachten.

Na de kruisweg volgde om 18 uur een intiem samenzijn ten huize van Pastoor van Kasteren. Het was wederom een dag van Katholieke Actie en één de St. Thomaskring waardig.

LIJDENSMEDITATIE.

Hedenavond wordt er in kerk op Groot Kwartier Lijdensmeditatie gehouden in de Nederlandse taal.

ENGELSE PREEK.

Woensdagavond om half acht zal er voor de Engels sprekende katholieken van Suffisant een preek gehouden worden in het Engels. Deze preek wordt gehouden in de bekende barak 17 nabij de grote eetzaal.

OVERSTE HENDRIKS.

De generale Overste van de Kruisvaarders van St. Jan zal deze week Curaçao verlaten voor een kort bezoek aan Suriname, ook ligt het nog in zijn bedoeling om een bezoek te brengen aan de jongste stichting in Santo Domigo. De jonge congregatie van Prof. van Ginneken heeft nu reeds 3 stichtingen in Belgie en 8 Nederland.

EEN CURAÇAO-NUMMER

In de oude tijd gaf het Algemeen Nederlands Verbond enkele nummers uit om onze eilanden meer bekend te maken. Hetzelfde doel na te trachten is ook heden nog noodzakelijk. We zijn blij daarom de volgende brief van het bestuur van het A.N.V. te ontvangen:

„In het laatste nummer, dat verschenen is van het Curaçaose „Neerlandia" (Winternummer 1945—'46) zegt de Redacteur in zijn afscheidswoord:

„Wij hebben nog één wens. Nog eenmaal terug te keren. Met een Curaçao-nummer. Breed opgezet, zoals dat van onze Voortrekkers, 40 jaren geleden. Dát was werk. Maar het resultaat had veel beter kunnen zijn. Als het ruimer verspreid was geworden. Als het in alle boekhandels van Nederland verkrijgbaar was geweest. Zó willen wij het. Veelzijdig van inhoud. Rijk geillustreerd. Nog is de onwetendheid over Curaçao groot...... Maar Curaçao heeft zelf schuld. Het moét zichzelf beter bekend maken. En dus...... tot ziens!

Door omstandigheden is van dit plan het vorige jaar niets gekomen. Nu willen we beginnen. Hoe gewenst het is, dat Nederland beter bekend wordt met ons eiland, behoeven we niet uiteen te zetten. De film kan prachtig werk doen. Maar het woord blijft. Het moet zo wezen, dat ieder in Nederland het slechts aan zichzelf te wijten heeft, als hij beweert van Curaçao niets of niet veel te weten. Om dit te bereiken, nodigen we u uit tot een samenkomst in het Cultuurcentrum op Vrijdag 28 Maart om half negen 's avonds. Het lijkt ons gewenst, dat u al vast uw gedachten laat gaan over een artikel, dat u, een der uwen of iemand uit uw omgeving zou willen schrijven.

We moeten de mensen in Nederland op de hoogte stellen van onze levenswijze (huizen, voeding, kosten, levensonderhoud, vervoer), onze landbouw, industrie en scheepvaart, ons onderwijs, de godsdienstige richtingen, de pers, het Curaçaose landschap (wèl bomen!), de bevolking, de taal, het klimaat, het stadsbeeld, de ontspanningsmogelijkheden, de bouwplannen, de bestuursinrichting, muziek, toneel, Curom, het toerisme, de geschiedenis van dit eiland, enz., enz.

Om een goed geheel te verkrijgen, waarin zo weinig mogelijk vergeten is, sturen we deze brief. Wij willen heel Curaçao in onze actie betrekken. Wie we onopzettelijk overgeslagen hebben, en die toch mede wil werken, welkom!

Ook hier pas-aangekomenen zien we graag, die weten het beste, wat in Nederland aan de voorlichting ontbrak, en wat hier anders is, dan zo gedacht hadden. Buiten hun schuld. Die moet hier gezocht worden.

Helpt dan het A.N.V. een geschrift samen te stellen, zó goed en zó veelzijdig van inhoud, dat het in één slag Curaçao midden in Nederland plaatst!"

K.S.C.

Competitie 1947. De eerste wedstrijd 1947 bracht een overwinning voor Ecuador. Men versloeg de Tropialen met niet minder dan 5—0.

Ecuador maakt het heilige voornemen dit jaar kampioen te worden.

ZIJ ZOEKEN HET VER.

De club voor domino van Lagoen ging gisteren spelen achter Santa Rosa, terwijl de club Red Devils van Barber helemaal op Montagne ging voetballen.

VITESSE VERSLOEG SITHOC.

Gisteren vond een spannende „voetbal"-wedstrijd plaats onder leiding van den heer Casper, een onbekwaam referee. Na de wedstrijd die door Vitesse met 4—1 gewonnen is, lag een speler in het hospitaal voor behandeling terwijl een ander op een draagbaar van het veld moest worden weggedragen. Rugbi?????

TELEFOONTARIEVEN.

De telefoon tarieven tussen Holland en Amerika zijn verlaagd. (Aneta, 24.3).

(Worden nu ook de telefoontarieven tussen Curaçao en Holland verlaagd?)

Economisch landbouwonderwijs

„Hoe genoeglijk rolt het leven
Des gerusten Lant-mans heen',
Die zijn zaligh lot, hoe kleen,
Om geen koningskroon zou geven!"

Zo kon de dichter Poot in de eerste helft van de achttiende eeuw nog dichten. Misschien kijken vele stadsbewoners, wanneer zij op hun vacantietochten in stille bewondering staan voor de golvende graanvelden en de bloeiende boomgaarden, nog wel op deze wijze tegen het land- en tuinbouwbedrijf aan. Voor menigen boer en tuinder is echter in de conjunctuurgreep van het economisch leven zijn bestaan vaak méér een verbeten strijd dan een genoeglijk voortrollend leven geworden, zo zeide ons onlangs de heer G. W. Beumer, hoofd van de Economische Afdeling van de Directie van de Tuinbouw. Ook de agrariër kan niet meer de door traditie gebaande weg volgen. Zo goed als hij weet, dat in de gehele natuur ophouden met groeien gelijk staat met ondergaan, zo goed is hij er zich van bewust, dat ook zijn bedrijf zich steeds aan de veranderde omstandigheden moet aanpassen. Ook het boeren- en tuindersbedrijf heeft in het om ons voortsnellende leven steeds behoefte aan vernieuwing en verbetering.

De geest van vernieuwing.

Reeds eenmaal is dit duidelijk tot ons doorgedrongen en aanvaard. Na de diep ingrijpende landbouwcrisis in het laatst van de vorige eeuw, is er in onze land- en tuinbouwers een geest van vernieuwing gevaren. Van overheidswege gestuwd door Onderwijs, Voorlichting en Wetenschappelijk Onderzoek hebben zij nieuwe wegen gevonden en zich een plaats op de wereldmarkt veroverd. De crisis der dertiger jaren heft echter aan deze bloeitijd een eind gemaakt. De daarop volgende tweede wereldoorlog bracht onze land- en tuinbouw in een uitzonderlijke positie, waarbij geen sprake was van een normale bedrijfsvoering.

Na de bevrijding hebben we zoveel mogelijk getracht voor de moeilijkheden, die zich op een bepaald moment voordeden, een oplossing te vinden. Meer en meer gaan we ons thans echter afvragen, welke toekomstmogelijkheden er voor onze land- en tuinbouw zijn. Op welk doel moeten we onze plannen richten? We komen er niet, met alleen maar te zeggen, dat we de crisisjaren van 1930—1939 niet meer terug willen. Er zal iets moeten worden gedaan.

Wanneer we nu deze mogelijkheden onder ogen zien, dan staat bij alle onzekerheden toch één ding onomstotelijk vast: Willen onze land- en tuinbouw hun positie op de wereldmarkt heroveren en uitbreiden, dan zal er tegen lagere kosten moeten worden geproduceerd. Verschillende van onze buitenlandse concurrenten hebben in de oorlogsjaren niet stil gezeten. De land- en tuinbouw heeft daar een rationalisatie ondergaan, waarvoor wij de ogen niet kunnen sluiten. Teveel hebben wij in de oorlogsjaren geleerd, dat de opbrengstprijs gelijk is aan de kostprijs, vermeerderd met een zekere winst. De toekomst zal echter van ons vragen, onze kosten aan de geldende marktprijs aan te passen. Opnieuw zullen we onze bedrijfsvoering grondig moeten herzien. Ruilverkaveling, mechanisatie, doelmatiger arbeidsmethoden, efficiënter transport, het vinden van nieuwe afzetwegen zijn vraagstukken, die tot oplossing moeten worden gebracht.

Economisch onderwijs noodzakelijk.

Op het Ministerie van Landbouw wordt thans gewerkt aan plannen, die een modernisering en ontwikkeling van onze land- en tuinbouw in deze geest beogen. Deze plannen kunnen wel op het Ministerie in grote lijnen worden gemaakt, de verwezenlijking ervan is echter slechts mogelijk met medewerking van de belanghebbenden. Onze land- en tuinbouwers zullen met het nodige enthousiasme achter deze plannen moeten gaan staan. Ze zullen zich ook moeten toerusten met de kennis, die daarvoor nodig is. Het is in verband met dit laatste, dat het economisch onderwijs op onze scholen en cursussen een belangrijker plaats opeist dan tot nog toe het geval was.

Nu zal men misschien zeggen, dat dit op de schoolbanken niet kan worden geleerd. De practijk van het bedrijfsleven zelf is hier mogelijk de enige leerschool. Hiertegenover staat echter, dat men dit in de aanvang ook van het technische onderwijs heeft gezegd.

Dit standpunt is dan ook verlaten, omdat het tegendeel is gebleken. Zo zal het ook met het economisch onderwijs gaan. Natuurlijk biedt dit onderwijs geen receptenleer als middel tegen alle bedrijfseconomische kwalen. Wèl is het echter mogelijk, door middel hiervan de kennis bij te brengen, waardoor men later in de practijk een véél beter en sneller inzicht krijgt in de vraagstukken die met de bedrijfsleiding verband houden.

Bij het tuinbouwonderwijs is deze zaak in de bezettingsjaren reeds ter hand genomen en onmiddellijk na de bevrijding met kracht voortgezet. Een grote moeilijkheid moest hierbij echter worden overwonnen. Onze tuinbouwonderwijzers waren zonder meer niet in staat, dit onderwijs te verzorgen. Ook zij waren in hoofdzaak technisch gevormd. Speciale leerkrachten konden, behalve bij het Middelbaar Onderwijs, niet worden ingeschakeld. De enige oplossing was dus, den onderwijzers, die aan onze scholen en cursussen verbonden waren, een voor dit onderwijs noodzakelijk aanvullende opleiding te geven. Daartoe worden thans aan een negental cursussen in verschillende plaatsen van ons land tuinbouwonderwijzers geschoold, om dit economisch onderwijs aan tuinbouwscholen en cursussen te kunnen geven.

De lesprogramma's van scholen en cursussen worden herzien, teneinde het economisch onderwijs in verschillende mate tot zijn recht te doen komen. Leerboekjes voor dit onderwijs zullen dit jaar nog verschijnen. Verwacht mag worden, dat met de nieuwe cursussen, die in het najaar zullen aanvangen, een begin met dit onderwijs kan worden gemaakt en dat dit in de komende jaren zal kunnen worden uitgebouwd.

Gericht op kennis.

Er bestaat in land- en tuinbouwkringen grote belangstelling voor het economisch onderwijs. Deze belangstelling zal echter in goede banen moeten worden geleid. Nu zijn de laatste tijd allerlei particuliere onderwijsinstellingen zich eveneens met de verzorging van het land- en tuinbouwonderwijs gaan bezighouden door middel van schriftelijke leergangen, al dan niet aangevuld met mondelinge lessen.

Deze leergangen voorzien thans ongetwijfeld nog in een behoefte. Het is echter te betreuren, dat sommig dezer instellingen hierbij niet op de juiste wijze te werk gaan. Men tracht cursisten te winnen door er op te wijzen, dat zonder dit onderwijs niet aan toekomstige vestigingseisen kan worden voldaan.

De lesgelden zijn in vergelijk met het onder Overheidstoezicht staande onderwijs vaak zeer hoog. Het onderwijs wordt te veel op het behalen van een diploma gericht, terwijl toch het verwerven van kennis voorop dient te staan.

Door de drie centrale landbouw- en landarbeidersorganisaties is thans het initiatief genomen tot het instellen van een „Centraal Examen in Boekhouden en Bedrijfsleer voor de Landbouw", dat voor het eerst in April of Mei van dit jaar zal worden afgenomen. Hiermede wordt getracht een zekere orde op dit gebied te scheppen, daar de particuliere opleidingsinstituten thans ieder met een eigen examen en diploma werken. Duidelijk dient hier nog eens te worden gezegd, dat ook dit „Centraal Examen" geen enkele officiële overheidserkenning heeft.

Het economisch, zowel als het technisch land- en tuinbouwonderwijs behoort in de éérste plaats thuis op de onder Overheidstoezicht staande scholen en cursussen en zal hier ook worden ingevoerd. Slechts op deze scholen en cursussen kan ten volle rekening worden gehouden met de biezondere aard der bedrijfsvoering in de verschillende gebieden van ons land. Het particuliere onderwijs moet noodzakelijk te algemeen worden gehouden. De samenwerkende organisaties, die het „Centraal Examen" hebben ingesteld, zijn zich hiervan volkomen bewust.

Er zal in onze land- en tuinbouw rationeel moeten worden geproduceerd. Qualiteitsproducten tegen lage kosten. Het verlagen van onze productiekosten is echter een moeilijk vraagstuk. Vooral nu we er rekening mede zullen moeten houden, dat de kosten van de arbeid in verhouding met vroeger jaren hoger zullen blijven. Een kostenverlaging moet ook niet in de eerste plaats op het loon verhaald worden. Dit is de weg van de minste weerstand. Meer kennis van de economie van het bedrijf moet de basis van onze pogingen zijn om de rationaliteit in de land- en tuinbouw op te voeren.

(Commentaar).

Ingezonden

Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.

Onze Lezers schrijven mee

„BAKHUIS BUS LINE".

Mijnheer de Redacteur, na u [no]gmaals te bedanken voor de [verl]eende plaatsruimte, hoop ik [u] plaats heb voor onderstaan[de] tevens wil ik u hierdoor mijn [dan]k betuigen voor uw artikel: [„N]ieuwe Verkeers Regeling", dat [u] geeft dat u zich de toestand [van] de Buschauffeurs realiseert. Mijnheer R., mijn artikel in dit [zel]fde blad was geenszins be[doe]ld om de mensen in het uw [wo]nende stadsdistrict te kort te [doe]n, tevens was ik niet en ben ik niet zo verwaand om te geloven, dat er op mijn artikel geen critiek zou kunnen volgen, maar Heer R., mij was het juist te doen, om deze delicate aangelegenheid, publiek, en op een zo democratische wijze mogelijk aan te tasten, daar het mij althans scheen, dat een andere methode in deze niet veel kans van slagen zou hebben geboden; maar door de toepassing van deze methode (volgens mijn bescheiden mening dan), zal de aandacht van overheidswege beter en eerder tot onze zaak getrokken worden.

Ik zal categorisch trachten uw vragen te beantwoorden, maar niettemin moet ik u om verschoning vragen, dat ik als belanghebbende, want mijn bus heeft nu vergunning gekregen om in uw district te rijden, de zaak van mijn kant te belichten. Als nog verzeker ik u, dat het geenszins te doen is om aan uw gezonde redenering afbreuk te doen, en nu het volgende:

„Met het bovenstaande hoop ik u weerlegd te hebben, wat u raar deed opkijken, dat iemand van Otrabanda nog wel, voor de buschauffeurs van Pietermaai opkwam, hetgeen jammerlijk niet door de buschauffeurs van Pietermaai werd gedaan, daar grootste belanghebbende, met zeker een stuk of zes bussen, die uw kant moesten rijden, en die ook altijd voor de prijs van 25 centen hebben gereden, nog steeds de Heer Bakhuis is, die zich zeker niet behagen zal, het voor de buschauffeurs van Pietermaai op te nemen.

Ik zal op uw vraag dat ik nooit tussen zo en zo laat op Steenrijk ben geweest, niet verder op ingaan, daar ik mij volledig met uw standpunt kan verenigen, dat de busdienst aldaar helemaal niet voldeed; en dat is ook de reden waarom ik gevraagd had, om speciaal de route in uw district te mogen helpen onderhouden.

Maar Heer R., kunt u mij zeggen waarom de bussen van dezen zelfden Heer Bakhuis, en dat waren er een stuk of zes, die de lijn in uw stadsdistrict onderhielden, dat vroeger niet beter hadden gedaan, en waarom zij ook toen voor niet minder dan 25 centen passagiers vervoerden naar Steenrijk toe?

En waarom toen de buschauffeurs in de „Cristobal"-vereniging aangeschreven stonden, en het aanbod van Overheidswege gekregen hadden om zich als nummer één in te lijven bij het ABC-Busbedrijf, dus mede aandeelhouders te worden, deze zelfde Heer Bakhuis deze mensen dat sterk afried, hen voor ogen houdende, dat zij hun kans van bestaan zouden vernietigen, en dat zij zichzelf daarom te kort zouden doen en zelfs zover ging om deze mensen aan te raden hun lidmaatschap van boven aangehaalde vereniging op te zeggen, want hij, Heer Bakhuis, zal het middel voor handen geven om de strijd tegen deze capitalisten (A.B.C.-bedrijf) te voeren, waarvoor zij hem hun steun moesten geven, nu hen zelf de dolk in de rug duwt, door tegen hen te concurreren.

Had hij deze mensen niet uitdrukkelijk beloofd, dat hij hen in alles zal gedenken, en dat zij van zijn busbedrijf in geen geval concurrentie zouden ondervinden?

Waarom heeft hij hen dan in deze niet gekend, of althans samen met hen een regeling beraamd en getroffen om het prijstarief in uw stadsgedeelte te verlagen?

En waarom heeft hij getracht en bereikt om buiten hen om de autoriteiten, verkeersregelaars, om de tijden van rijden voor hen te bepalen?

U vraagt, Hr. R., hoeveel van die kleine busjes eigendom zijn van de buschauffeurs, hierop kan ik u slechts een negatief antwoord geven, want heus, dat wordt niet aan de grote klok gehangen. Maar één ding kan ik u wel vertellen, dat nu een buschauffeur gedwongen wordt op zeker tijdstip op te houden met rijden, op straffe, zijn vergunning te verliezen, wat zeker de busdienst niet bevordert; en dat, Heer R., is een onrechtvaardigheid; vindt u niet?

Immers, wist u niet dat die buschauffeurs, welke geen eigen bus bezitten, een somma van 15.— G., soms meer, aan den eigenaar dier bussen dagelijks moeten afdragen, en dat zij daarom tot laat in de nacht moeten blijven rijden, alleen om na het bedrag van den eigenaar bij elkaar te hebben geflanst, dan voor hun eigen ik te werken?

En weet u, dat dit feit soms, menig buschauffeurs naar andere vette routes deed omzien, slechts voor ogen hebbende om zo gauw mogelijk het bedrag van den eigenaar bij elkaar te scharrelen?

Van één ding ben ik toch blij, al zijn het twee busnummers maar dat u zich kan herinneren, want in deze ongelijke strijd schijnen velen te vergeten, wat voor service zij vroeger (de dagen van vóór de oorlog) gaven, toen er helemaal geen grote bussen bestonden, en ik wed Hr. R., dat u met een klein beetje moeite nog enige busnummers aan uw lijst zou kunnen toevoegen, alhoewel het toch een feit blijft, dat men slechts van klanten alleen niet in eigen onderhoud kan voorzien.

Misschien, of beter gezegd, ik zou me te onduidelijk in mijn vorig artikel hebben uitgedrukt. Ik hoop dat u en anderen door het bovenstaande een juister denkbeeld hebben gekregen van wat ik wel bedoelde; nl. het bedrog van den Heer Bakhuis jegens de buschauffeurs.

Waarde Heer R., over uw gezegde: „Dios bendiciona Sjon Hugo"; ik zou zeggen „Dios bendiciona M. R. Rojer" en zijn Steenrijk-bewoners, die door vroeger steeds 25 centen aan de kleine Bakhuis-busjes te betalen, den heer Bakhuis geholpen hebben om deze grote bussen aan te schaffen.

Nogmaals; indien de heer Bakhuis, die ook over kleine bussen beschikt, alsnog deze grote bus doet vervangen door vier, zes, tien of wel nog meer kleine busjes, naargelang hij nodig acht voor vervanging van deze grote bus, dan zal deze handeling méér in het voordeel zijn van de Steenrijkbewoners, het stadsverkeer en de buschauffeurs; vanwege: sneller vervoer voor de Steenrijkbewoners, mindere belemmering van het verkeer in de stad, mindere zware concurrentie met de buschauffeurs.

Tot slot Heer Rojer, aan uw adres het volgend:

Heer Rojer, indien u indertijd toen de toestand (over vervoer voor de Steenrijkbewoners gesproken) voor uw stadsdistrict zo critiek was, uw energie op de juiste tijd gebruikt had en uw waardevolle pen ter hand had genomen en uw zeer gegronde klacht op tijd naar voren had gebracht, dan zou zeer zeker allang door de Overheid maatregelen zijn getroffen, tot gevolg hebbende, dat door uw toedoen uw stadsdistrict van vaste buslijnen werd voorzien; dat door uw toedoen meer buschauffeurs aan een vergunning hadden kunnen komen; dat door uw toedoen ook ik in plaats van nu al eerder een toestemming had kunnen krijgen om in uw district te mogen rijden.

In dat geval, geachte Heer Rojer, dan zouden zowel de 350 Steenrijkbewoners, de kleine buschauffeurs, alswel mijn eigen persoon de vreugdekreet geuit hebben: „Dios bendiciona Sjon Rojer".

Mijnheer de Redacteur, verder hoop ik u niet meer lastig te vallen met stukken dit onderwerp betreffende.

H. C. de los Santos.

Passietijd

VOORBEREIDING OP PASEN.

Over twee weken, op 6 April [vier]en wij het grote feest der [Chr]istenheid, het Paasfeest. De [Ve]rrijzenis van Christus is het [on]wraakbaar bewijs van de god[de]lijkheid zijner zending en van [de] waarheid van zijn leer. Het is [da]arom dat Paulus mocht schrij[ve]n: „Is Christus niet verrezen, [da]n is ook onze prediking ijdel, [ij]del is ook Uw geloof". (1 [C]or. 15,14). Pasen is ook het [o]verwinningsfeest over de dood. Christus gestorven op Goede [V]rijdag, verrees uit eigen macht [en] opende zodoende voor ons de [p]oorten van het eeuwig leven; [h]et zijn dood heeft Hij onze dood [o]verwonnen. De heerschappij [va]n de dood is verbroken, de [do]od zijn prooi ontrukt. Zo is [Pa]sen het feest van het leven; [va]n het goddelijk leven van Chri[st]us, maar ook van het goddelijk [lev]en van de mensenziel; want hij [is] gestorven is om te boeten [vo]or onze zonden, verrees om [on]s de genade te geven. Ieder die [wi]l, kan de dood zijner ziel afwe[ren], of kan de dóód, die hij door [zij]n slapheid toeliet, herstellen in [lev]en.

Hoe?... Door de kracht van Christus die verrezen is.

Door die kracht kunnen wij uit[ste]ven de dood der ziel, door die [kr]acht zal ook uitgedreven wor[den], eens, de dood van het li[chaa]m.

De Kerk wil en wil uitdrukke[lijk] dat de Christenmens met Pa[sen] zal proberen een volmaakt [me]ns te zijn; de volgende week [m]oet zij U op de lijdende Chri[stus], die door God is gezonden [op]dat de wereld en ook wij door [he]m zouden worden gered. De [K]erk verplicht ons om ons leven [aa]n Gode welgevallig te maken [do]or een goede biecht en een [w]aardige H. Communie. Grijp de [ge]legenheid aan uw geweten [s]choon te wassen in de Paas[bi]echt. Wij behoeven u hier niet [t]e zien te zetten, wanneer iemand [bi]echten moet, evenmin dat ieder [pe]rsoonlijk Christenmens gere[ge]ld moet biechten. Wat voor [he]t lichaam geldt, geldt ook voor [de] ziel. Het lichaam moet op gere[ge]lde tijden gewassen worden, [m]aar ook onze ziel is bevlekt en [be]zoedeld. De biecht wordt niet [vo]or niets genoemd het bad der [ge]nade — Laten we God danken, [da]t we in een rouwmoedige [bi]echt, gepaard met een daad[kr]achtig voornemen om ons te [be]teren, het middel hebben ge[kre]gen om ons te bevrijden van [de] schuld der zonden. Maak in [[d]]e[ze], wat in orde te maken is, sla [een] leven niet meer stuk op de klip[pe]n wees er dan van over[tuig]d dat Christus woord waar is: [D]ie mijn woord onderhoud zal [de] dood niet zien in eeuwigheid.

DE ROTS.

Geachte Redactie,

Naar aanleiding van uw artikeltje „Verwondering" in uw blad van Vrijdag verzoek ik u het volgende op te nemen.

Eerst iets over dit artikeltje zelf. Uw eerste „verwondering" begrijp ik. Er zijn er velen, die er over denken als u. In de „Beurs- en Nieuwsberichten" van Zaterdag word ik een fatsoenlijk man genoemd. En die schrift toch niet in een „scheldblaadje", als de „Democraat"... Maar daarover straks meer.

Uw tweede „verwondering", begrijp ik niet. Al zou ik ook in mijn vergelijking met 1848 helemaal mis geweest zijn, het is toch mogelijk, dat het verleden ons iets zegt, iets leert? Zeggen de uitspraken van Thomas van Aquino u niets?

Uw derde en grootste „verwondering" is tweeledig. Hoe u er toekomt, dat ik „aangezet" zou hebben tot samenwerking met de Democraten, is me niet duidelijk. Ook daarover straks meer. En wat het tweede lid betreft: dat u in geen 24 uur democraat wordt, nu is de verwondering aan mijn kant: ik dacht, dat u dat al lang was! Maar nu u het zelf ontkent...

Wat de vergelijking met 1848 betreft, natuurlijk gaat die in zeker opzicht mank: ik heb dat zelf ook direct gezegd, maar ik zou het daar toch wel eens met andere, bevoegde personen over willen hebben. Ik wil daar nu niet op ingaan, ik heb alleen dit duidelijk willen doen uitkomen: iedere belangstellende en ontwikkelde Nederlander kon in 1848 en daarvoor klaar en duidelijk weten, wat de opkomende liberale partij wilde en hieris alles even verward. Leest u maar het onderschrift onder mijn ingezonden stuk in de „Democraat" en „Het Naschrift van de Week" in de „Beurs" van Zaterdag. En weet het dàn maar!

En vanwaar die verwarring? Omdat geheimdoenerij bij Staten en Bestuur hier hoogtij viert. En omdat velen van de besten van Curaçao zich afzijdig houden van de politiek.

Uit onverschilligheid, hoe Curaçao in de toekomst bestuurd zal worden, dus uit onverschilligheid voor hun land! Ook uit weerzin voor wat hier op politiek gebied gebeurt. Laten ze het artikel lezen, dat u opnam in uw blad van Maandag jl. onder het opschrift „De Kunst van Politiek", waarin de staatkunde de goddelijkste onder de practische kundigheden genoemd wordt. U heeft gelijk: het peil van de statendebatten is zeer laag, veel lager dan in Suriname. Velen hier en oòk in Nederland, lachen er om, geachte Redactie, en dat is, waar ik me voor schaam. Ik als macàmba! Maar daar moest Curàçao zich voor schamen! Maar dat doèt men niet! Men laat de politieke partijen, die er zijn en de personen, die zich voor politiek interesseren en die teminste wat willen, maar wurmen en men doet lekker niet mee en men laat toe, dat Curaçao zich belachelijk maakt. Nederland is groot, in vergelijking met Curaçao en in Nederland kùnnen flinke kerels zich veroorloven — al is het niet juist — dat ze zich niet met staatkunde bemoeien, maàr in het kleine, geestelijk — arme toch — naar — autonomie — strevende Curaçao màg een ontwikkelde niet aan de kant blijven staan.

Het partijenstelsel hier is niet naar mijn zin: ik ben tegen een „godsdienstige" partij en houd het, als er in een kleine gemeenschap als deze werkelijk „partijen" moeten zijn, met het Engelse stelsel. Maar er is nu eenmaal een R.K. partij (één?), daar moet een andere partij tegenover staan, die niet een bepaalde godsdienst in haar vaandel voert. De R.K. partij wil allen omvatten van conservatieven tot democraten als Dr. da Costa Gomez toe onder een zeer democratisch programma, dat van het programma der democratische partij in wezen niet verschilt. Ik lees niet alleen de „Democraat", geachte Redactie, de „Nieuwe Tijd" heb ik al, voor hij in het publiek verkocht wordt. Zo'n economisch programma, als daarin Mr. Debrot ontvouwde, daar kan iedere democraat mee accoord gaan. Daarom is de partijvorming, zoals die hier is, eigenlijk fout. Omdat de tegenstellingen te flauw zijn. Nu gaat men het in het godsdienstige zoeken. Tot schade van de godsdienst, zoals ik het zie. En dan krijgt men in dit stadium van volksontwikkeling artikelen, zoals in de laatste „Democraat", van „Prietpanjie", die nooit geplaatst moesten worden. Maar wie helpt dat blad aan betere bijdragen? En dan liefst in het Nederlands, omdat ik het Papiaments niet kan lezen, maar liever en beter Nederlands lezen dan hun eigen taal? Men kan wel afgeven op de weinige politieke bladen, die Curaçao heeft, en op de „Democraat" in het bizonder, maar wie helpt? Of dacht u, dat die Redactie gezonde, hoogstaande artikelen zou weren en liever scheldbijdragen heeft? Dan weet ik wel beter! Ik zet niet aan tot samenwerking met de Democraten, geachte Redactie: ik ben in Nederland nòch hier ooit lid van een politieke partij geweest, heb geen fijne neus voor die dingen, heb altijd veel meer voor samenbinding dan voor afscheiding gevoeld, maar als goed burger van Curaçao hoop ik, dat u de gewone pers diè redacteuren moge houden of krijgen, die in staat zijn, onafhankelijk en eerlijk ons een goed inzicht te geven in de politieke verhoudingen, b de partijers hoogstaande medewerkers moge krijgen, die scherp, maar eerlijk en opbouwend hun mening propageren, en t dat aan de politieke partijen, die er zijn (meer hebben we er niet nodig, al had ik graag andere gezien) de besten van Curaçao, ginds zowel als hiergeborenen hun medewerking verlenen, er een andere geest in brengen, als de oude hun niet aanstaat, opdat in de toekomst alleen diè candidaten voor de Staten en andere besturende colleges gestelden gekozen zullen worden, die door hun opbouwende staatkundige arbeid bewijzen, dat Curaçao zijn autonomie waard is.

W. Meijer.

Naschrift: Het is een grote fout om te beweren dat het programma van de Katholieke partij in wezen niet zou verschillen van het programma van de Democratische partij. Men moet toch stekeblind zijn om dat niet te zien. Als die heren zo graag goede artikelen plaatsen, terwijl u zelf toegeeft dat ze het niet doen, dan zien we maar een verklaring: ze zijn geestelijk zo arm, dat ze geen betere artikelen kunnen geven. Incapabel dus.

Een historicus kan in de geschiedenis van ons Nederland zien hoe principiële partijen een weldaad waren voor Nederland. Als voor een historicus het verleden bestudeerd wordt om daar uit te weten wat hij in het heden moet doen, dan verwondert het ons wel serk, dat hij zo bang is voor een partijenstelsel, waarbij de leer van onze godsdienst als basis moet dienen!

U kent toch ook wel die mensen in de geschiedenis Heer Meijer, die de godsdienst maar in de sacristie wilden opbergen? — Red.

De waarde van het Geloof

Meerdere malen hoort men zeggen, dat het christendom bankroet is en men doelt dan op de treurige en rampzalige toestand waarop het oude Europa is geraakt. Inderdaad, wanneer wij ons momenteel al het ontzettende leed indenken, waaronder de volkeren gebukt gaan, dan moeten wij helaas toegeven, dat er niet wordt geleefd naar de normen van het christendom. Maar daarmede is nog niet gezegd, dat het Christendom zou hebben afgedaan! Reeds in vroegere tijden van de geschiedenis hebben we donkere bladzijden gezien in het boek der historie. Ook toen waren godsdienst en beschaving in groot gevaar.

Het christendom is niet bankroet, of verkeert in staat van faillissement, maar het is de mensheid zelf.

Het zal voor de latere historie beoefenaren uitermate moeilijk zijn om een zuiver beeld te kunnen verkrijgen van de eerste helft van de twintigste eeuw, laat staan van een helder inzicht en begrijpen. Een ding staat vast, zij zullen constateren, dat er in deze tijd weinig waarde wordt geschonken aan het geestelijke.

Iedere strijd op de wereld, hetzij in het groot of in het klein, heeft een sterk materialistische inslag. Maar al te vaak geeft men een andere oorzaak op, maar in wezen van de zaak zijn het de beweegredenen, als hunkeren naar macht en hegemonie, egoïsme en chauvinisme.

Wij schreven hierboven over een strijd in het groot en het klein. En dan bedoelen wij de worsteling tussen de volkeren, maar tevens de geringe strubbelingen als in de enge huiselijke kring. Als er grote fouten en misstanden in de maatschappij voorkomen, liggen meermalen de oorzaken in de cellen. Eén van die belangrijke cellen wordt gevormd door het huisgezin.

Verkeerde opvoeding, onaangenaam huiselijk verkeer, exploitatie van de kinderen door de ouders, drankmisbruik, gespannen verhouding tussen man en vrouw, bemoeizucht en hebzucht, jaloersheid tegenover anderen, verwaarlozing van godsdienst, dit alles het kan bijna niet anders, moet wel in hevige mate een terugslag vinden in het maatschappelijk leven. „Wilt gij de wereld verbeteren, begin dan bij U zelf", zeiden de oude Griekse wijsgeren reeds. Een waar woord, alleen jammer, dat tr niet naar wordt geluisterd.

Heeft het Geloof nog wel waarde in deze duistere dagen? Kunnen we er niet beter zonder? Schrik niet geachte lezers, dergelijke uitdrukkingen en opmerkingen hoort men dagelijks om zich heen.

En dan is het enige antwoord, onomwonden en zeker: „Ja, het Geloof bezit grote waarde."

Zonder godsdienst, zonder geloof kan de mensheid niet leven. Overal zien wij het verschijnsel, dat velen zich weer terugwenden naar de godsdienst en er niet langer afwijzend tegenover staan.

Velen hebben gezocht in allerlei richting, velen hebben getobd tot het einde van hun leven vaak, maar ook velen hebben het gevonden. En toch zullen zij U niet kunnen zeggen wat het Geloof voor hen betekent.

Zij, die met overtuiging hun Geloof belijden en niet op die manier als Vondel zei, nl.: „God voeren in de mond, de valsheid in 't gemoed!" Aan „wit gepleisterde graven" heeft het christendom geen behoefte.

Zij, die uiterlijk hun Geloof naleven, doen het daarom innerlijk nog niet altijd. Inplaats van het christendom te steunen, plegen ze verraad aan Hem. Die het Geloof aan de mensheid gaf als genade.

Het christendom is niet bankroet, de waarde van het Geloof wordt onderschat en zij, die het menen te bezitten, leven er niet naar, terwijl ze hen, die dwalen en zoeken, op on-christelijke wijze veroordelen. Dit alles dient te worden veranderd tot heil van de mensheid en bovenal tot eer aan God.

Geert Groothoff.

Amelunxen

Een vriend van Curacao

(Biezondere correspondentie)

K... Amelunxen over de „Tweede Druk".

In Soestdijk woont de schrijver van „De Geschiedenis van Curaçao".

Een kwartiertje wandelen van ... Paleis Soestdijk ligt de Laanstraat. Het is een smal straatje en de huizen erlangs zijn niet groot. We hebben de indruk, dat er nogal wat gepensioeneerden wonen, die van de vrije Soestdijkse natuur genieten tussen de akkers en bossen.

Het vroege voorjaar brengt al wat vogels in de bomen, die verder nog vrijwel bladerloos zijn. Bijna alle huisjes zijn groen geverfd. Elk ziet er proper uit en bij elk is een miniatuurtuintje. Een van die huisjes heet „Curaçao". Niet meer en niet minder. Hierin woont Cornelis Pieter Amelunxen, de schrijver van het enige geschiedenisboek van Curaçao, wanneer men het meer voor schoolgebruik doch uitnemend geschreven boekje van de Fraters uitzondert.

Zeventig jaar geleden werd Kees Amelunxen geboren in Sas van Gent in Zeeuws-Vlaanderen, dat ongeveer even groot is als alle Nederlandse Antillen tezaam. Hij werd Onderwijzer en kwam naar Velzen, waar hij zijn egade vond die hem tot nu toe door het leven vergezelt.

Dag in dag uit zag hij de schepen de zee kiezen. En hij las van het verre West-Indië. Toen er sollicitanten werden opgeroepen, deed hij mede. En vond zijn levenswerk: Curaçao. Kees Amelunxen werd uit de vele gegadigden genomen, omdat hij een landbouw-acte had. En voor wie de West kent is het alleen te begrijpen, dat de zeventigjarige thans kan verklaren nimmer zelfs maar in indirecte zin zijn landbouw-acte of — kennis te hebben kunnen gebruiken.

In 1905 stoomde het schip met den heer en mevrouw Amelunxen binnen. Op Sint Eustatius kwam Kees Amelunxen, die er bevriend geraakte met Van Grol, toenmaals ondergezaghebber aldaar en thans eveneens nog in leven. Op Bonaire heeft de heer Amelunxen gewoond: „prachtig en rustig eiland, aan geen verandering onderhevig" luidt het oordeel. Aruba was geruime tijd zijn woonplaats: „het woei er hard, maar de bevolking is er nijver", herinnert zich de heer Amelunxen. En op Curaçao doceerde hij aan de Hendrikschool tot hij in 1930 met pensioen ging en als door een toeval in Soestdijk terecht kwam.

„Ik heb er mooie jaren gehad, mijnheer, en tijdens de oorlog had ik er wat voor over gehad in mijn oude woning op Scharloo te zitten".

— Wellicht komt er nog eens een reisje...

„Ik weet het niet, maar als het een reisje is, zal ik er wel blijven. Ik zou me er best weer willen vestigen. Mijn zoon Rogier Lucien (thans 30 jaar, bij de KNSM) schrijft mij hoe groot het geworden is en hoe de mensen elkander niet eens meer kennen. Zelfs Johan Frederik, een geboren Bonesario, en thans al sedert jaren Noordamerikaan geworden, verlangt naar Bonaire terug. Het gezin is ver uiteengegaan, sedert we Curaçao verlieten", zo spreekt en mijmert de grijze heer Amelunxen, wiens bruine ogen soms even afdwalen als staren ze in de verte naar de heuvelen van Curaçao. „Met Frater Hermus (Radulphus) correspondeer ik nog wel eens, wij behoren beiden tot de oudere garde. Frater Radulphus heeft veel gedaan voor het Nederlands op de scholen. Voor 1910 kon men ternauwernood iemand vinden die Nederlands sprak en in 1930 kende bijkans ieder het".

Het gesprek komt op het boek, dat de heer Amelunxen in 1500 exemplaren uitgaf en dat in enkele weken was uitverkocht. De heer Amelunxen gaf toen lessen aan militairen en het gebrek aan een boekje over Curaçao deed hem besluiten alle materiaal te verzamelen. Als boekwerk is het te verbeteren, maar als enig geschiedwerk van Curaçao is het uniek. De heer Amelunxen vertelde, dat hij een tweede druk gereed had en daar ook onderverdeling in hoofdstukken in heeft aangebracht. Het mankeert nog aan een uitgever.

We trekken de jas aan, bontmuts ... omhoog. Het gaat de lentekou in. Op zijn zware komt er staart de minnaar van Curaçao ons na, de verte in, ver over de beemden van het Eemland en over de zeeën en de oceanen, naar het land waar hij blijkens dit gesprekje nog leeft: naar Curaçao.

Dr. Hartog.

Reclassering

Het reclasseringswerk van Père Lataste O.P.

Lof op de Nederlandse regering!

Wat een heerlijke vervulling van de wensen van Pater Lataste, dat zijn Dochters in Nederland in ruime mate de steun van hun Regering hebben gevonden!" (Quel bel accomplissement des espérances du Père, que ses filles en Hollande aient trouvé dans une large mesure, la subvention de leur Gouvernement!) Deze zeer spontane lof werd onze Nederlandse Regering toegezwaaid door een zeer objectief kenner van Bethanië, nadat hij de geschiedenis van de Congregatie in Frankrijk en België diepgaand had bestudeerd. Om echter deze lof ten volle te begrijpen is het nodig, even kennis te maken met de geschiedenis.

Luchtkastelen?

„Wat zou ik gelukkig zijn eens de rol en de opdracht te ontvangen van „apostel der gevangenen"!... Prent deze gevoelens en de liefde voor de zielen toch diep in de harten van onze Zusters!" Deze woorden, waarin men zelfs nu nog de gloed speurt van een onverzadigbare zielenijver, schreef Pater Lataste op 11 October 1866 aan Moeder Henrica Dominica, die met hem samen de Congregatie had gesticht.

Er leefde in hem een sterke dadendrang om deze zielenijver te uiten. In zijn jeugdig enthousiasme, niet te dempen door tegenwerking, miskenning of teleurstelling, vormde hij de schoonste en stoutste plannen, die hij slechts onder geheimhouding toevertrouwde in een brief van 31 Augustus 1866 aan een goede kennis. Hij ontvouwt hier een schets voor een op te richten werk, dat hij reeds de naam „Sint Anna en Maria" heeft gegeven. „Wij moeten een huis openen voor jonge meisjes, die nog rein en vroom zijn, vooral voor haar, die geen familie hebben of door omstandigheden verplicht zijn buiten de familiekring te leven. Wij moeten er ateliers inrichten, waar voldoende arbeid voor haar is en van haar verdienste een kleine som besteden voor onderhoud van het liefdewerk en de rest beleggen in een spaarkas, om op die wijze een kleine bruidschat te verkrijgen, die dienen kan voor het geval, dat God haar een goede echtgenoot zendt en anders als een spaarduitje voor haar oude dag."

„Het leven van Pater Lataste was te kort voor de verwezenlijking van al deze plannen", zegt de Boissieu in zijn bekend en door de Academie francaise met de Prix Juteau bekroond boek over Bethanië. „Ook al wilde P. Lataste slechts trapsgewijze voortgaan", gaat hij verder, „dan blijkt toch, dat hij van het begin af zijn voorgenomen liefdewerken in hun volle omvang had overzien... Hij heeft niet alle bizonderheden op schrift gesteld, maar veel heeft hij mondeling meegedeeld aan Moeder Henrica Dominica".

Als een echo.

Nog steeds laten wij Pater de Boissieu aan het woord: „De grote verdienste van Moeder Henrica Dominica was, dat zij geen stichteres wilde zijn. Zij was een sterke geprononceerde persoonlijkheid... maar in Bethanië wilde zij niets anders zijn dan een echo van de lessen van Pater Lataste, de bewaakster en behoedster van de door hem gevestigde tradities. Angstvallig waakte zij voortdurend, opdat het geheel eigen cachet van Bethanië, door den Stichter er aan gegeven, niet verloren zou gaan. Opmerkelijk was de onthechting en zelfverloochening van deze hoog begaafde vrouw: als zij ooit ten opzichte van het werk eigen inzichten had, heeft zij deze nooit kenbaar gemaakt, nog minder doorgedreven. Zij onderwierp ze geheel aan die van den Stichter en diens beschikkingen waren de hare; zij bracht ze ten uitvoer met uitsluiting van alle andere en wel zo, dat alle beslissingen, die zij na zijn dood genomen heeft in overeenstemming waren met de door Pater Lataste nagelaten tradities".

Dit is de sterk typerende karakterbeschrijving, die P. de Boissieu van de Stichteres geeft.

Naast deze sterke, haar eigen wil heroïsch verloochende vrouw, stond als gelijkklinkende echo van de Stichter, zijn boezemvriend Pater Boulanger O.P.

Een eerste poging.

In Mei 1877 vonden deze beide „exécuteurs testamentairs" van den Stichter de tijd gekomen, zijn plannen te verwerkelijken. Er werden betrekkingen aangeknoopt met het Ministerie van Binnenlandse Zaken en deze hadden tot resultaat, dat in datzelfde jaar aan de Zusters de heropvoeding werd toevertrouwd van jonge meisjes, die een strafbaar feit hadden gepleegd. Dit werk kreeg de naam „Liefdewerk ter verbetering van jonge misdadigsters". (Oeuvre des petites correctionnelles ou petites filles).

Dit werk bleef slechts bestaan tot 20 October 1881. Een verordening van het Ministerie beval het ogenblikkelijk vertrek van de kinderen op diezelfde dag. Hierover schrijft Pater de Boissieu: „Dit liefdewerk bracht de Zusters tijdens zijn korte duur grote voldoening. In September van het jaar te voren had Mgr. Paulinier, aartsbisschop van Besançon aan de eerste kleine communicantjes het H. Vormsel toegediend... Nu ontnam de Staat zijn vertrouwen in de Zusters, die zich zulke goede opvoedsters getoond hadden" (De Boissieu p. 178). Het afscheid van Zusters en kinderen was hartroerend maar een onverschillig beambte van een tuchtschool te Bavillers maakte kort en bondig een einde hieraan en dwong de kinderen in de trein te stappen.

Nog meer mislukkingen.

Toen de Stichteres met het werk onder de kleine meisjes begon, telde de hele Congregatie slechts 28 religieuzen.

Maar Pater Lataste had zijn werk niet vergeefs onder de bescherming van Sint Jozef gesteld. Het aantal roepingen nam toe, zodat al spoedig met de uitbreiding kon worden begonnen. Eerst drie huizen in Frankrijk en in 1898 reeds een huis in Waals België. De Stichteres, die van de Belgische Regering meer steun verwachtte, dan van de Franse, begon ook hier met het opnemen van kinderen. Zij schrok er zelfs niet voor terug baby's op te nemen, die uit de bedorven milieu's moesten verwijderd worden. De oudere Zusters vertellen nog lachend, hoe ze om de beurt 's nachts zo'n kleine schreeuwerd op de kamer kregen.

Aanvankelijk scheen dit werk hier goed te gaan, maar nauwelijks zeven jaar na de dood van de voortvarende Moeder Henrica Dominica moest in 1914 het werk worden onderbroken door gebrek aan voldoende subsidie en tevens door tekort aan krachten.

22 November 1905 waren echter negen religieuzen en zes gerehabiliteerden toch een nieuw huis en nu in Vlaams België begonnen. Deze uitbreiding in het buitenland ondanks het feit, dat er niet voldoende krachten waren, was vooral te wijten aan het feit, dat — zoals P. de Boissieu zegt „de beruchte kloosterwetten de kloosterlingen van alle orden uitéén dreven en over Frankrijk verstrooiden. De kloosters werden opgeheven en hun goederen in beslag genomen. De vrouwelijke Congregaties waren beducht, dat hun hetzelfde lot zou treffen; er hing reeds een dreiging. Men achtte het derhalve voorzichtig en raadzaam een schuilplaats in den vreemde te gaan zoeken".

Deze negen Zusters begonnen in Brasschaet met de heropvoeding van ontslagen vrouwelijke gevangenen. Dit werk noemde de Stichteres, „Enfants du Sacré Coeur". Kinderen van het H. Hart. De geschiedenis van dit huis verhaalt P. de Boissieu als volgt: „Helaas, reeds zeven jaar later, bij het uitbreken van de wereldoorlog, werd aan het bestaan van dit jonge klooster een einde gemaakt. Tijdens het beleg van Antwerpen in October 1914 deden de Belgische militaire autoriteiten het klooster ontruimen, daar het in de zóne van de fortengordel lag en door de vijand als steunpunt kon benut worden. Het werd met de grond gelijk gemaakt".

Het werk met de ontslagen gevangenen is nooit meer hervat.

Gevangenisbezoek.

Weer citeren we de Boissieu: „De Raad van de Congregatie besloot in een vergadering van 14 Mei 1877 tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken het verzoek te richten, dat aan de Huizen van Bethanië de verbetering van jeugdige vrouwelijke gevangenen officieel zou worden toevertrouwd. (We hebben gezien met welk dubieus succes!) Tegelijkertijd zou de Stichteres de betrekkingen hervatten, eertijds door Pater Lataste onderhouden, met de afdeling Strafzaken van dit Departement, ten einde een doorlopende vergunning te bekomen, om met een Zuster alle gevangenissen in Frankrijk te bezoeken.

In het laatst van dezelfde maand reisde Moeder Henrica Dominica voor dit doel naar Parijs. Zij werd door M. Choppin, Directeur van de afdeling Strafzaken met grote onderscheiding ontvangen. Zonder enig bezwaar werd haar een schriftelijke machtiging verstrekt. Zij maakte er echter haast nooit gebruik van". Ook Pater Lelong O.P. in zijn werk „Les Dominicaines des Prisons" maakt gewag van dit gevangeniswerk. „De Zusters van Bethanië zijn achtereenvolgens verdreven en dan weer toegelaten tot het bezoek aan de gevangenissen... De datum 27 Mei 1932 verhaalt ons een gelukkig nieuws, ongeveer als dat van 1877: Het Ministerie van Justitie, de Raad van State enz. hebben een doorlopende vergunning verleend tot het bezoeken van alle strafgestichten".

Het werk in de Franse gevangenissen schijnt echter met allerlei moeilijkheden gepaard te gaan. Laatstgenoemde schrijver bekent onomwonden: „Zonder twijfel is het strafstelsel in Frankrijk het meest achterlijke van de Oude en Nieuwe Wereld. Het schijnt geschapen om resultaten te bereiken, die lijnrecht staan tegenover die, welke men het recht had te verwachten!" (pag. 136) Gewoonlijk beperkt het gevangenisbezoek in België zich tot een contact met den Directeur, die bericht geeft, als een vrouwelijke gevangene de Zusters wenst te spreken, of als hij een dergelijk onderhoud nuttig oordeelt. In Frankrijk waren de omstandigheden na de dood van de Stichteres in 1907 nog ongunstiger, zodat van dat jaar af het werk niet kon worden voortgezet tot 1932, zoals reeds boven vermeld.

En Nederland?

Herhaaldelijk ontvingen de Nederlandse Bethanië-Zusters het dringend verzoek der Regering tot medewerking in de reclassering. Materiële en andere moeilijkheden beletten dit echter tot 1934, toen de Congregatie onder leiding van de Algemene Overste Moeder M. Imelda een hoge vlucht nam en men de tijd gekomen achtte, gehoor te geven aan deze herhaalde verzoeken.

Sedert dit jaar mocht Bethanië in elk opzicht de volle steun ondervinden van de Regering. Niet alleen dat een doorlopend verlof werd gegeven tot het bezoeken van alle vrouwelijke gevangenissen in het land, maar bovendien werd in dat jaar de eerste R.K. Reclasserings-inrichting geopend te Stevensbeek. In de volgende jaren verrezen achtereenvolgens Rijsbergen, Baexem, Breda. Alle inrichtingen werken op volle kracht, wat voor een groot deel, vooral in Baexem te danken is aan de sympathieke steun en medewerking der Regering.

En bij het memoreren van dit alles, gedenken we met warmte een onzer grootste en meest stuwende medewerkers: Minister Goseling, die in de afgelopen gruwelijke oorlogsjaren zijn rijk en heldhaftig leven gaf voor God en Vaderland in een Duits concentratiekamp.

In het jubileumboek van Bethanië „Verborgen Werelden" schreef dit door en door Katholieke Staatshoofd een voorwoord waarvan we een klein gedeelte weergeven. Met eigen woorden schetst hij hier zijn hele persoonlijkheid en mentaliteit:

„De overheid heeft Gods wet tot richtsnoer te nemen. Dat is in Nederland getuigt en openlijk beleden en — in alle menselijke zwakheid, die ook de dragers van het overheidsgezag blijft drukken — wordt in eerlijke overtuiging daarnaar gehandeld.

Maar toch, werkelijk reclasseren kan de overheid niet... Als zij haar straffende functie vervuld heeft — en ook dit blijft haar plicht — dan is het van het grootste belang, dat de burgers in vrije samenwerking op de grondslag van een gemeenschappelijke, hechte zedelijke overtuiging gereed staan om de gevallenen op te vangen, opdat ook het element van blijvende verbetering in de straf zoveel mogelijk tot zijn recht kome.

Daarbij zal de overheid moeten steunen en helpen. Dat is niet met de ene hand teruggeven, wat men met de andere genomen heeft. Juist het Christendom leert duidelijk en stellig, dat het gaat om het evenwicht tussen gerechtigheid en liefde. En het gezonde verstand leert, dat wij taak en functie te onderscheiden hebben...

Wat de Zusters van Bethanië doen, staat wel sterk in het teken van de barmhartige Samaritaan, in het teken in het biezonder van den Meester, die Magdalena niet van zich heeft afgestoten en die alleen achterbleef met de vrouw, die niemand had durven veroordelen, nadat Hij de „aanbrengers" duidelijk te verstaan had gegeven, dat ook zij geen van allen zonder zonde waren. Moge de algoede Meester, ook in dit werk, Nederland blijven zegenen!"

Jurista.

CURAÇAO

BURGERLIJKE STAND.

Bevallen op Maart: 12 Schoonewolff, Eladia Maria echtg. v. Tielman, P. R. d; 13 van Schagen, Catharina echtg. v. van den Berg, G. J. z; 14 Rodrigo, Julianita Maria echtg. v. Margaritha, N. S. z; 12 Alexander, Vivian d; 16 Gummels, Edith Florine echtg. v. Stark, L. d; Bierman, Alexandrina Cornelia Elisabeth echtg. v. Bergen, A. R. S. z; 15 Kenepa, Gloria Maria echtg. v. Mambre, J. A. d; Suares, Hilda Virginia echtg. v. Martis, C. M. d; 13 Hazel, Lucia Isabel echtg. v. Wyatte, J. d; 14 Hooi, Irma Petronilia echtg. v. Poulina, H. Th. A. d; 16 Muzo, Irma Laurencia echtg. v. Dovale, W. S. d; Philips, Regina Catalina echtg. v. Hamilton, J. z; 15 Meulens, Eliza Maria echtg. v. Mercelina, J. L. z; 12 Medina, Herminia echtg. v. Mauricia, P. P. d; 14 Narcisco, Tomasita de Aquino Confesor z; Martis, Antonilia Florence echtg. v. Stredo, J. A. d; 15 Trapenberg, Lelia Dorothea echtg. v. Veen, E d; Dreischer, Augusta Jacqueline Adeline echtg. v. Elsbak, B. N. z; 16 Emanuel, Virginia Thomasia echtg. v. Walter, F. C. z; 18 Sambo, Leocadia Leonilia echtg. v. Meulens, P. C. d; 15 Dayala, Narmati echtg. v. Panday, G. z; 18 Beckles, Clothilda Eloise echtg. v. Edwards, S. A. z; 17 Welvaart, Aurora Estramelia echtg. v. Brands, E. d. C. d; 18 Michel, Luisa Silvestra echtg. v. Riedel, C. F. d; 17 Santiroma, Juliana Anastasia d; 14 Soliana, Acacia Antonia d; Franciscus, Nicolina echtg. v. Raphaela, J. N. d; 16 Sebelon, Estela Thomasa d; 19 Zoeliana, Concordia Hipolita echtg. v. Medina, R. z; 19 van 't Kruijs, Gonda Elisabeth Josephina echtg. v. Lont, R. S. d; 12 Adelina, Basilisca Anastacia echtg. v. Emerencia, J. A. d.

Ondertrouwd op Maart: 14 Raphaël, Garnet Marcellin en Renault, Josephine; 15 Bloemink, Albert en Scott, Lorna Ruth; 19 Pines, Eduardo Gregorio en Ogenia, Angelina Herminia; Kwidama, Martin Henrique en Lucas, Justina; 20 Bernabela, Juan Dominico en Rogers, Catherine Mathield; Hooi, Bernardo Alberto en Antonio, Elsa Rosalia Parada, Doroteo Antolino en Alberto, Mimi Filiciana; Ong-A-Kwie, Wilfred Christiaan en Strijk, Hélène Marie; Macaulay, Stephen en Witfield, Marie Florina Lina; Mercelita, Julio Frans en Preseenta, Guillermina Georgina; Meaux, Angel Arturo en Arends, Sylvie; Balinge, George Hedges Fonseca en de Haseth, Edna Edwina Stanislao; Dank, Alexander Rudolf en Mercelina, Maria Carolina.

Getrouwd op Maart: 17 Daly, Charles Henry en Fenton, Susannah Henritta Elsanar; 19 Fernandez, Carlos Modesto en Rodriguez, Mathilde Guadeloupe; 19 Poulina, Jerôme Silverio en Sambo, Anita Archangel; Webbe, John Henry Dasent en Wilson, Bellancita; 20 van Riemsdijk, Gerard Jan en Kemp, Doreen Elizabeth.

Overleden op Maart: 4 Henson, William Timotheus 61 j.; 9 Hart, Carlo Silverio 35 j.; 15 Thomasa, José Emeterio echtg. v. Arrondell, H. 42 j.; 13 Jansen, Nelson Christiaan 5 dagen; 8 Felichana, Benito Abad echtg. v. Varela, E. V. 76 j.; Figaroa, Raymundo wedn. v. Gerónimo, M. L. 73 j.; 10 Thona, Frans Jozef 43 j.

Tweede district.

Bevallen op Maart: 9 Katrin, Hilda Flora echtg. v. Sprokkel, H. M. d; 7 De Windt, Hilda Raimunda echtg. v. Camelia, E. P. d; 9 Lindeborg, Alexandrina Anita echtg. v. Gerard, T. C. d; 5 Ines, Maria Paulina d; 2. Margaritha, Gerónimo Romelia z; 11 Aitatus, Sixta Francinet echtg. v. Ostiana, F. J. z; 10 Rudolph, Estrella Servacia echtg. v. Mercelina, G. V. d; 6 Phelipz, Maria Regina echtg. v. Kleinmoedig, M.

NEDERLAN...

'WAT DOET DE REGERING VOOR SPELLING EN PERS.

Een uitermate belangrijk ... tureel besluit is overigens ... week genomen: Met ingang ... 1 Mei a.s. zal de nieuwe spelling voor alle ministeriële departementen, autoriteiten, officiële colleges en ambtenaren worden ... gevoerd. Mede zal de nieuwe spelling worden toegepast ... alle openbare en gesubsidieerde bizondere scholen. Aangenomen mag worden, dat ook de ... en weekbladen nu algemeen ... nieuwe spelling zullen ... schrijven. En de uitgevers zullen ongetwijfeld mede bij hun ... we uitgaven met de nieuwe spelling rekening gaan houden. ... een chaotische toestand, die ... genlijk veel te lang heeft geduurd komt hiermede nu tenminste ... einde. De maatregel is — h... kan het anders onder de ... woordige verhoudingen — ... nomen in volkomen overeenstemming met de Belgische Regering.

Ook bij de Zuiderburen zal ... nieuwe spelling op 1 Mei a.s. ... ficieel toepassing vinden. Slechts bijft de spelling der aardrijkskundige namen voorlopig nog ... het oude, in afwachting van ... nadere regeling.

In het kader van dit overzicht past ongetwijfeld de mededeling dat binnenkort de instelling ... verwachten is van een interdepartementa'e commissie, onder voorzitterschap van prof. dr. ... P. J. Pompe te Utrecht, teneinde de Ministers van Onderwijs, ... en W., en van Justitie van ... vies te dienen over:

1. of in hoeverre het aanbeveling verdient bij de wet regelen te stellen met betrekking tot ... uitgeven van dag- en nieuwsbladen en andere periodieken en ... exploiteren van persbureaus, zulks in aansluiting aan het ... dienaangaande door de pers ... is voorbereid;

2. of en in hoeverre er aanleiding bestaat de bestaande strafrechtelijke bescherming tegen misdragingen, door middel van de drukpers begaan, uit te breiden;

2. of het wenselijk moet ... den geacht de strafrechtelijke bescherming, bedoeld onder 2 ... te vu'len met een tuchtrechtelijke in dier voege, dat aan een in... stellen of te rekennen organisatie van journalisten de bevoegdheid wordt toegekend tot het in eigen kring opleggen van tuchtmaatregelen met bindende kracht.

Wat punt betreft moge ... aan worden toegevoegd, dat ... Nederlandse journalisten ... enigd in een Federatie van ... derlandse Journalistenkringen het vorige jaar bij de vaststelling van de statuten dezer federatie in belangrijke mate ... tuchtrechtspraak rekening ...

... ben gehouden en bij voorbaat ... rekenen op een erkenning in ... geest van een gesloten beroep.

P. z; 7 Maria, Nicolina Irma ... 11 Mathilda, Felecita Catalina ... Guerrero, Maria Dorila echtg. ... Hollander, J. A. z; 6 de la P... Virginia Josephita z; 12 Mar... nus, Christina Wilhelmina echtg. v. Da Costa Gomez, P. V. ... 14 Paulina, Graciela Ersilia echtg. v. Antersijn, A. D. d; 13 J... Pierre, Anna Maria echtg. ... Lard, J. P. d; 13 Windster, M... thilda Virginia echtg. v. Jardin... S. J. d; 11 Alexander, Lucila M... ria d; 12 Best, Vera Elvira ... 11 Bertrand, Iris echtg. v. Di... son, P. C. z.

Ondertrouwd op Maart Emelina, Marcelo Gerardo ... Camelia, Agnus Polita.

Getrouwd op Maart 12: Br... gersma, Simon met Arangur... Teodora.

Overleden op Maart 8 Raphaela, Ciriaco Ne... 20 dagen; 5 Selassa, Gerda T... fila 2 j.; 11 Elias, Lina Virgi... echtg. v. Rosalia, B. T. 70 j.